

Brieven aan een boom

Stefaan van Biesen
1996 - 1997

De monoloog van een pleinairist

In een brievenroman worden brieven geadresseerd aan een fictieve persoon die als klankbord fungeert van de schrijver. Als bestemming koos de kunstenaar een boom die de imaginaire spiegel is geworden van zijn gedachten, in een park, in Heusden-Zolder. Desalniettemin valt het niet minder mee het briefgeheim te schenden omdat de ontboezemingen uit de geschapen monoloog authentiek zijn. De boom wordt voor hem een manier om eigen gedachten aan de oppervlakte te brengen, zicht zichtbaar te maken via woorden en beelden. Hij komt erdoor tot innerlijke prospectie, men zou het een esthetisch gebed kunnen noemen waarin hij zijn plaats aftast binnen de omringende realiteit.

Tijdens de kindertijd van de “brievenboom”, meer dan honderd jaarringen geleden, begonnen kunstenaars de natuur echt te observeren. Men wilde niet langer werken naar bestaande sjablonen van landschappen en ging daarom de sensatie van het licht in ‘plein air’ onderzoeken. Het subjectieve dat kijken en natuurbeleving vergezelt leidde tot een omwenteling in de kunst. De toevallige en wisselende speling van het licht deed de kunst op den duur een schetsmatig karakter verkrijgen. De nadruk op de indruk van de omgeving onderstreepte het eigen gevoelsmatig kijken, het persoonlijke standpunt. Zo bekijkt Stefaan van Biesen de ‘menselijke volièere’ waarin wij leven. Zoals hij zelf schrijft probeert hij daarin ‘recht te staan kreupel als hout kan zijn’ wel met een gerieflijke ademruimte, ietwat los van het bos. ‘Spreek me voor één keer tegen’ vraagt hij aan de boom, maar deze kiest voor een dove camouflage, zodat de vraag als een echo terugkaatst. In de nagalm lijk je alleen als een ruis ‘il faut faire sa propre vie’ te horen.

Stef Van Bellingen

De vreemde eindeloosheid van een seconde

Melsele, herfst 1996.

Ik heb toen die dag een lange tijd naar je gekeken en me afgevraagd wat je zwijgen voor mij betekent. Misschien spreek jij wel tot mij maar gaat jouw klank verloren of kan ik de taal die jij spreekt niet ontcijferen en hoor ik enkel het ruisen van afstervende bladeren in je kruin. Wellicht zal ik steeds moeten raden wat je me zou kunnen of willen zeggen indien onmondigheid meer dan enkel stilte is.

Lunar

Het maanlicht schijnt binnen. Het licht de nacht op als een fijne kaars die elk moment kan uitwaaien. Een vreemd schijnsel over het landschap. In de kleine tuin sta jij als een langgedekte zweep die is ingeslapen, maar die nooit ophoudt naar het onbereikbare te reiken.

Ik archiveer elke gedachte van deze nacht omdat wij schaduwen zijn. De vreemde inwerking van maan en duister. Het is een oude drank die bedwelmt. Een vreemde droom die spookt in het bed van de slechte slaper.

Melsele, herfst 1996.

Ik heb besloten je een brief te schrijven die ik op één of andere dag zal voorlezen daar op de plaats waar je staat. Het mag voor velen wellicht een raadsel zijn maar ik ben er op onverklaarbare wijze van overtuigd dat mijn woorden je hoe dan ook kunnen bereiken.

Ik word jouw “éénweg-pennenvriend” die geen tegenbericht van jou kan verwachten, maar toch is dit wat wij samen delen.

Ik hoop niet op een spoedig antwoord, ik hoop heimelijk op een teken.

Brieven aan een boom

Melrele, herfst 1996

Ik kan onmogelijk verklaren waarom ik jou zo vlug weer een brief schrijf. Maar het beeld van die open plek waar je staat, omringd door andere bomen, komt vaak in me op.

Alhoewel andere bomen rond jou wel imponanter lijken, richt ik toch deze brief enkel aan jou omdat ik nu eenmaal jou heb gekozen als mijn zwijgende luisteraar, (of althans degene van wie ik denk dat hij luistert).

Ik voel me verwant met jouw manier van staan. Jouw zwijgen is ook mijn zwijgen. Wat onopvallend sta je tussen anderen, zoals ik vaak tussen de massa sta en anoniem pog te blijven in mijn observeren. Net als jij wil ik staan in het wisselen der seizoenen en roerloos ademen uit het bodemloze vat van verre winden. Ik wil niets zijn, enkel gewoonweg "zijn".

Stefaan van Bilsen

Melsele, herfst 1996.

(anoniem)

Ik kan onmogelijk verklaren waarom ik je zo vlug weer een brief schrijf, maar het beeld van die open plek waar je staat, omringd door andere bomen, komt vaak in me op.

Alhoewel ander bomen rond jou wel imposanter lijken, richt ik toch deze brief enkel aan jou omdat ik nu eenmaal jou het gekozen als mijn zwijgende, vermeende luisteraar, of althans degene van wie ik denk dat hij luistert.

Ik voel me verwant met jouw manier van staan. Jouw zwijgen is ook mijn zwijgen. Wat onopvallend sta je tussen anderen, zoals ik vaak tussen mensen sta en anoniem poog te blijven in mijn observeren. Net als jij wil ik staan in het wisselen der seizoenen en roerloos ademen uit het bodemloze vat van verre winden.

Ik wil niets zijn, enkel gewoonweg “zijn”.

Ecc

*Ik ben de kinderloze vader, de boom die zijn vruchten
niet heeft afgeworpen in het mulle zand van moeder
aarde, die koos voor een solitair bestaan tussen vrouw
en maan en die de angst van zijn eigen twijfel
schaamteloos moest ontgelden.*

*Ik ben eeuwig kind gebleven, onverschillig een zoon te
zijn, een vader voor het leven. Maar in mij groeit de
dwingende hand, ontbloeit een onbekende kant in mij,
die mij noodt man en vader te zijn van de dingen die
ik boom. Een verlangen dat nog ongeschonden is, alsof
zij als myriade stemmen van ontelbare wezen roepen
voor een thuis in het huis van mij.*

*Zo ben ik vader van al mijn ongeboren kinderen, die
zwerfen tussen jou en mij, verantwoordelijk, bezield
met pijn, met angst, met angstige ogen die streken
om een thuis voor jeft.*

*Al ben ik ons niet meer en zal, toch is de vreugde die
heer is over ons, het bloze schijn van geluk, van
maden, van kinderloze wereld, kinderen van water en
druppel, van de heide, welke ons nog niet heeft gield.*

Melsele, herfst 1996

Jij die ademt in deze wereld en ik die in gedachten voor je sta, wat maakt ons beiden lotgenoten?

In een wereld die zich vaak met waanzin en gruwel toont, ben jij degene die zwijgt, alsof je stilte een afkeuring is, jouw onbeweeglijk betoog aan hen die niet willen luisteren naar het zachte wiegen van je stilaan kalende kruin. De taal die jij spreekt, is een last die op me weegt omdat ieder geluid je bede verwoordt, ongrijpbaar met het vallen van je nazomers blad.

Ik zal wat vaker in gedachten je gezelschap delen. Je toont me, (blijkbaar zonder notitie te nemen van mijn wereldse afhankelijkheid), dat er een andere wijze van leven is. Dat wortelen inde schoot van de aarde en reiken naar de zuigende hemel, redenen zijn om te leven. Dat ik als een boom moet reiken naar het verre en ongrijpbare om blijvend te verlangen naar wat ik diep in mezelf heb opgeslagen in elk gebaar, in ontelbare gedachten, in ieder deeltje van mijn wezen. Misschien is het dat wat jij doet: staan en strekken naar wat je staande houdt, de wens naar een vervulling, een droom, een zucht naar leven.

Melsele, winter 1996

Straks ga je slapen met naakte armen opgeheven naar de grijze hemel die dit landschap, en jou en mij, overspant. Dan is de zomer ver weg en enkel in gedachten, dan is warmte een gekoesterd kleinood en door sommigen haast vergeten. Bijwijlen is een herinnering te veel vervaagd om te achterhalen hoe een dag als toen werkelijk was. En in onze lome winterslaap dromen wij ons de dagen, geven wij ons rekenschap van verleden tijd die zich opstapelt binnenin het getal der jaren. Het doet ons groeien met de zuinigheid van één ring per wende, als de bast van de boom die wij hopen te zijn in de uren van twijfel en vergetelheid.

Melsele, winter 1996

Ik stuur je deze brief met een tekening zoals ik je in gedachten zie. Ook al blijft een herinnering ongrijpbaar in de veelheid van gedachten, toch zijn er beelden die zich hardnekkig nestelen in het hoofd en onuitwisbaar zijn. Het steeds weerkerend spook van het verleden, een schip vol zwervenden, gedreven door het heimwee naar een veilige haven. Ook ik ontkom niet aan dit nooit aflatend gevoel dat me sinds mijn prille kindertijd drijft naar steeds andere oorden.

Maar jij staat vast, onwrikbaar stil, jij gaat nergens anders heen. Jij tuurt naar het tomeloze blauw en perst het sap omhoog uit de diepten der aarde. Mijn rusteloosheid lijkt naïef en kinderlijk tegenover jouw onbewogenheid.

Melsele, winter 1996

(ik teken je een boom)

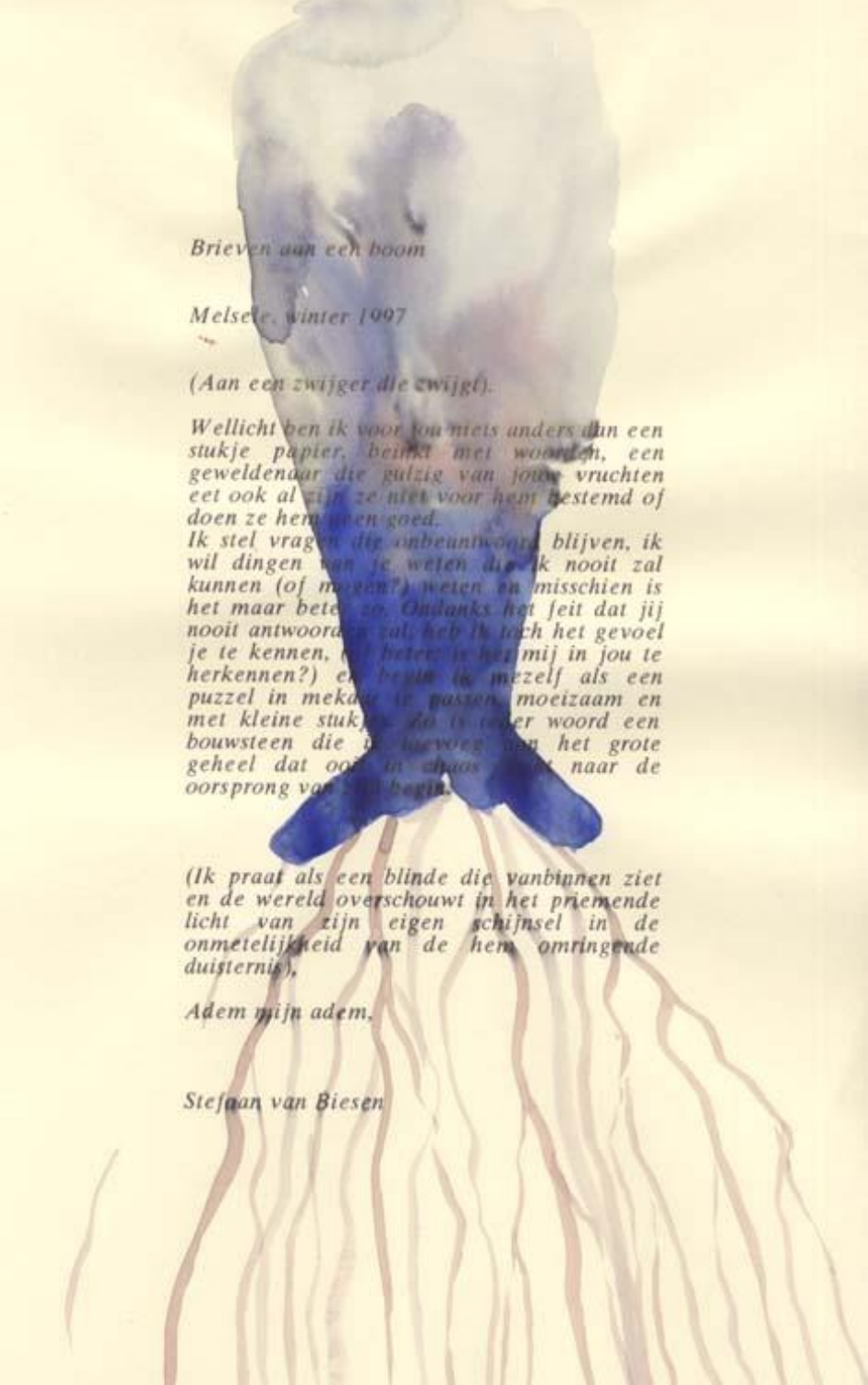
Ik zou je zo graag iets zeggen of schrijven vandaag, maar ik ben moe en leeg als de holle vrucht die zich van jouw tak heeft losgemaakt en wacht op een hand die haar grijpt.

Dit is de cirkel die zich weer sluit, de slang die zich gulzig vastbijt in haar eigen staart.

Ik strooi kwistig met woorden in de hoop ooit te oogsten wat in mij ligt besloten en wacht om te kiemen.

Het is winter en toch is de lente reeds in gedachten Vreemd hoe niets is wat het lijkt. Hoe een leven een bundel van beelden is, van eindeloos trachten.

Ik teken je een boom zoals ik denk dat je bent.

Brieven aan een boom

Melsete, winter 1997

(Aan een zwijger die zwijgt):

Wellicht ben ik voor jou niets anders dan een stukje papier, beinkt met woorden, een geweldenaar die gulzig van jouw vruchten eet ook al zijn ze niet voor hem bestemd of doen ze hem een goed.

Ik stel vragen die onbeantwoord blijven, ik wil dingen van je weten die ik nooit zal kunnen (of mogen?) weten en misschien is het maar beter zo. Ondanks het feit dat jij nooit antwoorden zal heb ik toch het gevoel je te kennen, (of beter: is het mij in jou te herkennen?) en begin ik mezelf als een puzzel in mekaar te passen, moeizaam en met kleine stukjes. Zo is ieder woord een bouwsteen die in de bouw van het grote geheel dat ooit in chaos staat naar de oorsprong van het begin.

(Ik praat als een blinde die vanbinnen ziet en de wereld overschouwt in het priemende licht van zijn eigen schijnsel in de onmetelijkheid van de hem omringrade duisternis),

Adem mijn adem,

Stefaan van Biesen

Brieven aan een boom

Meisje, winter 1997

(aan een zwijger die zwijgt).

Wellicht ben ik voor jou niets anders dan een stukje papier, een stukje met woorden een wereld naar die gulsig van jouw gedachten. Het is ook al zijn ze niet voor hem, de leem of roen ze hem geen goed.

Ik stel vragen die onbeantwoord blijven, ik wil dingen van je weten die ik nooit zal kunnen (of mogen?) weten. Wellicht wil ik teveel.

Ondanks het feit dat jij nooit antwoorden zal, heb ik toch het gevoel je te kennen, (of beter: te hooren mij in jou te herkennen?). Ik begin mezelf als een puzzel in mekaar te passen, moet samen met kleine stukjes. Zo is ieder woord een deeltje meer die ik toevoeg aan het grote geheel dat ooit in chaos zocht naar de oorsprong van zijn begin.

(Ik praat als een blinde die vanbinnen ziet en de wereld overschouwt in het priemende licht van zijn eigen schijnsel in de onmetelijkheid van de hem omringende duisternis).

Adem mijn adem,

Stefaan van Biesen

(9)

Melsele, winter 1997

(Aan een zwijger die zwijgt).

Wellicht ben ik voor jou niets anders dan een stukje papier, beïnk met woorden, een geweldenaar die gulzig van jouw vruchten eet ook al zijn ze niet voor hem bestemd of doen ze hem geen goed.

Ik stel vragen die onbeantwoord blijven, ik wil dingen van je weten die ik nooit zal kunnen of mogen weten. Wellicht wil ik teveel.

Ondanks het feit dat jij nooit antwoorden zal, heb ik tocht het gevoel je te kennen, of beter, mezelf in jou te herkennen?

Ik begin mezelf als een puzzel in mekaar te passen, moeizaam en met kleine stukjes. Zo is ieder woord een deeltje dat ik toevoeg aan het grote geheel dat ooit in chaos zocht naar de oorsprong van zijn begin.

(Ik praat als een blinde die naar binnen ziet en de wereld ogenschouw in het priemende licht van zijn eigen schijnsel in de onmetelijkheid van de hem omringende duisternis).

Adem mijn adem,

Breiven aan een boom

Melsele, Winter 1996

Ik heb je gisteren een brief geschreven die ik vandaag nog niet stuur omdat ik heel niet meer wil herstellen, want de woorden van gisteren zijn niet meer te vergelijken aan een dag als vandaag.

Ik schrijf naar iemand die bestaat en toch onbereikbaar blijft: een brief waarin ik niets anders dan een vraag teken, mondiger te maken.

Wat moet ik met zoveel weklagen vastspijkeren aan de bast van jouw stam.

Brieven aan een boom

Melsele, Winter 1096

Ik heb je gisteren een brief geschreven die ik vandaag al heb gewist omdat ik hem niet meer wil herlezen, omdat de woorden van gisteren al iets anders toevoegen aan een dag als vandaag.

Ik schrijf maar niet of iemand die bestaat en toch onbereikbaar blijft een brief waarin ik niets anders wil dan een waas vrucht mondiger te maken.

Wat merk ik maar zandek pleklagen vastspijken aan de bast van joue lam. Mijn brief is alleen van jou een spijboom: een boom die niet uit de verlichting van iemand die het klagen van woorden als dorstig en hun weg laat zoeken in de immens, want om zichte, garden en dit leven te bevesten.

Ook al is een mens geen boom, toch is er de drang om te omsnappen aan de kluit die mijn enkel stuiteren aan de zwarte van de massa die wereld heeft. De lachheid van gedachten en mijn hoefde, de stoffer aarde waarin ik nu voortuit met de wortels van mijn verleden, laten mij de spiegel voor die ik dikwijls heb willen heken.

Mijn brief is het wietlonge blad dat valt en aan jouw voeten rusten maar bije aan ook.

Stefaan van Biesen.

Melsele, Winter 1997

Ik heb je gisteren een brief geschreven die ik vandaag alweer verscheur en je niet opstuur. Verdwenen, maar niet weg uit mijn geheugen. Ik wil hem niet meer herlezen omdat de woorden van gisteren niets meer toevoegen aan een dag als vandaag.

Ik schrijf naar iets of iemand die bestaat en toch onbereikbaar blijft: een brief waarin ik enkel een vraag tracht mondiger te maken.

Wat moet ik met zoveel weklagen vastspijkeren aan de bast van jouw stam? Mijn brieven maken van jou een spikboom beladen met de verzuchtingen van iemand die het kluwen van woorden als dorstige penen hun weg laat zoeken in de immense diepte om zicht te aarden en dit leven te benoemen.

Ook al is een mens geen boom, toch is er de drang om te ontsnappen aan de kluit die mijn enkels kluistert, aan de zwaarte van de wereld. De logheid van gedachten in mijn hoofd, het mulle zand der aarde waarin ik mij vastbijt met de wortels van mijn verleden, houden mij de spiegel voor die ik dikwijls heb willen breken.

Mijn brief is het rusteloze blad dat valt en aan jouw voeten rusten moet, hoe dan ook.

Brieven aan een boom

Melsele, winter 1996

Ik heb deze brief als een boom geleerd (of
althans wat ik me kan voorstellen om een
boom te zijn). Doof was ik een tijdje
doof in mijn hoofd, maar ik hoerde niets anders
dan een soort ruis, alsof een
sneeuwval in de winter in dat
kleine hoofd van mij dat de boom draagt.
Even was ik onbereikbaar, want van de
wereld was haar geluid niet zo
verre weg. Ik heb geleerd heel dichtbij
te zijn, want het is heel dichtbij, alsof ik
niets heb geleerd van de wereld, maar moes
puren, het is nu vanuit de wereld.

Ik hoorde ik niet van anderen mij aansprak
en op zijn beurt werd ik gehoord worden
een vreemde gewaarwording voor degene
die tegen me sprak, want even net als jij:
onbereikbaar.

Doofheid is een soort schild, beschermt tegen
pijnlijke geluiden tegen worden die
kwetsen wanneer ze het oor binnendringen.

Ik ben nu weer horende en toch blijven
geluiden vreemd en nog nooit gehoord, want
zijn ze geluiden in een hoofd, een lichaam,
een bos vol leven. Zo is het alsof iedere cel
luistert naar elke zucht, alsof elk signaal dat
mij dwingt mij dwingt mezelf over te geven
aan het meeslepende spel van ademen en
leven.

Als ik ooit iets heb geleerd uit dit schrijven
(of al de tiende brief naar jou); dan is het
mezelf te leren kennen als onwennig doof,
een wanhopige luisteraar naar een boom op
een dag als deze.

Stefaan van Biesen

Brieven aan een boom

Melsele, winter 1990

Ik heb deze brief aan een boom geschreven, althans was mijn bedoeling om een brief aan een boom te schrijven. Ik kon niet horen, maar doof in mijn lusken, in mijn nek, in mijn dan Een onafhankelijk geslacht, een meesterschap in de verte, woede in de kleine hoek van mij dat dit lichaam draagt. Even was ik ontvankelijk, afgesloten van de wereld, het naar geluiden die me zo verstaan waren. De moest ze herhaaldelijk uitroepen, de geest. Het was alsof ik een boek van mijn verleden moest afwerpen, zelds maar een herinnering.

Ik heb niet een dat men mij aanspreekt, en op mijn beurt was niet gehoord, waren een vreemde, een vinding voor degene die tegen mij sprak. Ik was over het als jij ontvankelijk.

Dit is de manier dat beschermt tegen de kleine geluiden, tegen woorden die wetsen, waken, en de andere dingen.

Ik ben nu over het horende en toch blijven geluiden, en nu en nog nog gehoord ook al zijn ze geweten in een hoofd, een lichaam, een vol leg. Zo is het alsof iedere cel luistert naar alle zucht, alsof elk signaal dat me omringt me dwingt mezelf over te geven aan het me depende spel van ademen en leven.

Als ik ooit iets heb geleerd uit dit schrijven, (na de afende brief naar jou); dan is het mezelf te leren kennen als onwennig doof, een wanhopige luisteraar naar een boom op een dag als deze.

Stefaan van Biesen

Melsele, winter 1997

Ik heb deze week als een boom geleefd, of althans wat ik me daarbij kan voorstellen om een boom te zijn. Door een kou was ik een tijdje doof in mijn linkeroor. Ik hoorde niets anders dan een onophoudelijk geruis, alsof een sneeuwstorm in de verte woedde. Even was ik onbereikbaar, afgesloten van de wereld met haar geluiden die me zo vertrouwd waren. Ik moest ze herhaaldelijk terug voor de geest halen. Het was alsof ik uit het plakboek van mijn verleden moest putten. Ik leefde vanuit een herinnering.

*Ik hoorde niet eens als men mij aansprak en op zijn beurt was niet-gehoord-
worden een vreemde gewaarwording voor wie tegen me sprak. Ik was even
net als jij: onbereikbaar.*

*Doofheid is een schild dat beschermt tegen pijnlijke geluiden, tegen woorden
die kwetsen wanneer ze het oor binnendringen.*

*Ik ben nu weer horend en toch blijven geluiden vreemd en nog nooit gehoord
ook al zijn ze gevangen in een hoofd, een lichaam, een bos vol leven. Zo is het
alsof iedere cel luistert naar elke zucht, alsof elk signaal dat mij omringt mij
dwingt mezelf over te geven aan het meeslepende spel van ademen en leven.*

*Als ik ooit iets heb geleerd uit dit schrijven nu al de dertiende brief naar jou?
dan is het mezelf te leren kennen als onwennig door, een wanhopige luisteraar
naar een boom op een dag als deze.*

Melsele, winter 1997

Gek hoe een mens een leven lang niets anders dan dezelfde vraag tracht op punt te stellen, en hoe dat een last kan worden, te groot om te dragen. Soms zie ik mezelf als een boom die buigt onder het gewicht van zijn eigen bladeren, van takken die beladen door de zwaarte van hun eigen gemoed en de drang om mateloos te groeien, een reus doen breken.

Ik zie wat woorden kunnen aanrichten. Wellicht ga ik zoeken waar ik niet moet kijken, herlees ik de woorden waarin ik het teveel aan betekenis lees op straffe van mezelf te verliezen.

Jouw zwijgen is mijn stamelen, jouw stilte is mijn vastberaden spreken. Zo sta ik in de blauwe lucht en ben ik de boom van ontelbare gedachten die aan elk stukje tak groeien uit het niets en die ik in de herfst van alle tijden moet loslaten om zelf niet te versmachten. Dit is de milde oogst van leven en zijn, tot de witglanzende bijl mijn basis klieft, mijn innerlijk versplintert en mijn torso kraken doet. Want zwijgen betekent niet onmondig zijn, betekent niet weerloos zijn. Wie heeft het recht zinloos te handelen? Misschien is dit de vraag die ik stel: wie velst zonder erbij stil te staan dat bij ieder slag van de hamer er een stukje van hemzelf meesterft met het bruut geweld?

Ook al ben ik machteloos en moet ik lijdzaam toezien: ik ben soeverein, ik heb mijn gedachten, ik ben de boom van het geheugen en als ik val, valt de wereld met mij.

Brieven aan een boom

Melsele, Winter 1997

Aan jouw voeten ligt het restant van
ontelbare dagen die tot stop zijn verpakt.
De aarde is rijk door jouw vele en oogst
van jaren. Je hebt je plaats bedekt met dit
grauwe tapijt dat ooit een groene waas van
licht en leven was en dat nu de voet van je
lichaam toedekt tegen de nittende koude die
ons deze dagen overvalt en verlamd als
onwennige standbeelden in een ijzig
landschap.

Meermaals heb ik in gedachten het idee een
brievenboom te zijn geworden, maar dit is
een naïef denkspel geweest. Nee, ik ben
geen boom, ik kan mijn plaats innemen
die jou is toebedeeld. Het is jou en mij
uniek in onze wereld. In het complexe
van onze bestaan, wil hoe meer ik mij
verwijder van jou, hoe dichter ik kom tot het
wezen van de aarde dat ik wil om te volhou
ook al is het een verpakkingsmateriaal. Het is mijn
eigen abstractie om te blijven (en te willen)
schrijven naar jou, dat je mijn antwoeft.

Soms heb ik dagen geleefd om jou te
schrijven en dan plots weet ik dat deze
tafel en schrijft schrijft ik je dingen die in
mijn hoofd opwellen en in mijn hand
vloeien. Daken die ik je terug leer met de
verwondering van een lezer die zijn eigen
zinnen best als die van een vreemde en die
weet dat ze zijn eigen persoon ontrafelen als
een rebus die niet te worden.

Aan mijn voeten liggen dan alle scheurde
brieven. Ook ik oogst de veelheid van mijn
eigen twijfel. Ze bedekken de plaats waar ik
leef en sta. Ben ik dan toch de boom die
voortdurend tracht te ontkennen?

Tussen ratio en het gevoelsmatige van hart
en buik ontbreekt vaak de tak, die als een
ader hemel en aarde met elkaar verbindt.

Ik wil vanavond niets anders dan hier in stilte
zitten en schrijven, schrijven naar een boom
op het blanke kale blad, een boom verveg in
een wit bevroren grasland.

Stefaan van Biesen

Brieven aan een boom

Middel, Winter 1997

Aan jouw voeten ligt het restant van
ontelbare dagen die tot spijt zijn verpulverd.
De aarde is rijk door jouw verloren oogst
van jaren. Je hebt je plaats bedekt met dit
grauwe tapijt dat ooit een groene waas van
licht en leven was, en dat nu de voet van je
lichaam bedekt tegen de bittere koude die
ons deze dagen bevoogt en verlamd als
onwettige standbeelden in een ijzig
landschap.

Meermaals heb ik in gedachten het idee een
briefboom te zijn gekoppeld, maar dit is
een naïef denkspel geweest. Nee, ik ben
geen boom. Ik kan nooit de plaats innemen
die jou is toegewezen. Dit maakt jou en mij
uniek in onze verscheidenheid, het complexe
van onze beperktheid. En hoe meer ik mij
verwijder van jou, hoe dichter ik kom tot het
wezen van de dialoog die ik koppig volhou
ook al is het een Sisypusarbeid: het is mijn
eigen absurde om te blijven (en te willen)
schrijven naar iemand die nooit antwoordt.

Soms heb ik dagen geen zin om jou te
schrijven en dan plaats weer zit ik aan deze
tafel en schrijf, waarbij ik de dingen die in
mijn hoofd opwellen en uit mijn hand
vloeien. Zaken die ik achteraf lees met de
verwondering van een lezer die zijn eigen
zinnen leest als die van een vreemde en die
weet dat ze zijn eigen bestaan ontrafelen als
een rebus die wachten op gelost te worden.

Aan mijn voeten liggen dan de verscheurde
brieven. Ook ik oogst de veelheid van mijn
eigen twijfel. Ze bedekken de plaats waar ik
leef en waarin ik mijn bestaan als boom die ik

niemand tracht te ontkenken.
Tussen ratio en het gevoelsmatige van hart
en buik ontbreekt vaak de tak, die als een
rooster hemel en aarde met elkaar verbindt.

Ik wil vanavond niets anders dan hier in stilte
zitten en schrijven, schrijven naar een boom
op het blanke als blauw een boom verweg in
een wit bevroren grasland.

Stefaan van Biesen

Brieven aan een boom

Melsele, winter 1997

Aan jouw voeten ligt het restant van ontelbare dagen. De aarde is rijk door jouw verloren oogst van jaren. Je hebt je plaats bedekt met dit grauwe tapijt dat ooit een groene waas van licht en leven was en dat nu de voet van je lichaam toedekt tegen de bijtende koude die ons deze dagen overvalt. Verlamd als besneeuwde beelden in een ijzig landschap.

Meermaals heb ik in gedachten het idee geopperd een brievenboom te zijn, maar dit is een naïef denkspel geweest. Nee, ik ben geen boom, ik kan nooit de plaats innemen die jou is toebedeeld. Dit maakt jou en mij uniek in onze verscheidenheid, het complexe van onze beperktheid. En hoe meer ik mij verwijder van jou, hoe dichterbij ik kom tot het wezen van de dialoog die ik koppig volhoud ook al is het een Sisyfusarbeid. Het is mijn eigen absurde wens om te blijven schrijven naar iemand die nooit antwoordt.

Soms heb ik dagen geen zin om je te schrijven en dan plots weer zit ik aan deze tafel en schrijf, schrijf ik de dingen die in mijn hoofd opwellen. Woorden die ik achteraf lees met de verwondering van een vreemde, terwijl ik weet dat ze mijn eigen persoon ontrafelen als een rebus.

Aan mijn voeten liggen dan de verscheurde brieven. Ook ik oogst de veelheid van mijn eigen twijfel. Ze bedekken de plaats waar ik leef en sta. Ben ik dan toch de boom die ik voortdurend tracht te ontkennen?

Tussen ratio en de gevoelens van hart en buik ontbreekt vaak de ader die hemel en aarde verbindt.

I wil vanavond niets anders dan hier in stilte zitten en schrijven, schrijven op het blanke kale blad, naar een boom ver weg in een wit bevroren grasland.

Brieven aan een boom

Melsele, winter 1998

De lokroep van macht en geweld is blijkbaar niet aan jou besteed. Je richt niet onder het geweld van je kruin. Het kleine domme spel dat mensen spelen in de uren van hun bestaan laat je onverschillig omdat het onbelangrijk is. Je vechten met zichzelf. Vervreemding, maar je onmerkbaar meester van hun wereld. Je hebben geen wortels meer zoals jij, ze zijn louter een hoofd geworden zonder lichaam, een bolster vol vluchtigheid dat zweeft en is losgeslagen als een ventwaaiende meteoriet in het universum van zijn eigen baan.

Ik beseft nu dat we niet meer moeten kijken naar dat zwijgen, naar dat staan van jou, dat jouw stilte een staan is dat te andere wegen zijn die ons waren ontgaan. Bij berokkend niemand kwaad, je laat ledig met rust in je dominante bescheidenheid.

In het oude China "omhels de boom" zoals ik vandaag dit ook inacht te doen met dezelfde intenties en intensiteit, mentaal en lichaamlijk. Niets is nieuw en nog niet uitgevonden, het ligt voor het grijpen voor degenen die wilt kijken wat naast hen staat te wachten om aangeraakt en beroerd te worden.

Ik in gedachten als een boom en denk aan Ellen (onze Tai Chi lerares) en Annemie die me hebben geleerd te luisteren naar wat leeft diep binnent, een "ik" dat niets meer heeft van "het duistere" dat ik ooit moest ondergaan. Ik laat net als jou (en hen) de stroom vloeien vanuit het grote Niets dat onnoembaar is.

Ik omhels de boom, (in ons, in mij en jou),

Stefaan van Biesen

Brieven aan een boom

Melsele, winter 1997

De lokroep van macht en geweld is blijd dat niet aan jou bestemd. Het wicht niet op het geweld van je kruis. Het kleine, stille spel van mensen spelen in de schaduw van hun lichamen is het onverschillig omdat het onbetreffend is. Ze vechten niet zichzelf. Vervreemd maakt zich onmerkbaar meester van de wereld. Ze hebben geen wortels meer. Ze zijn louter een hoofd geword. Het lichaam, een bolster vol vluchtigheid. Het hoofd is losgeslagen als een verdwaalde meerkop. Het universeel van zijn eigen bestaan.

Ik beseef nu dat we allen, maar moeten kijken naar dat zwijgen. Dat is van jou, dat jouw stilte een "toestand" dat andere wegen zijn die ons waken. Het is berokkend niemand kwaad, je laat niet met rust in je dominante bescherming.

In het oude China "om de boom" zoals ik vandaag om de boom te doen met dezelfde intentie en houding. Mentaal en lichaaamlijk. Nu is er nog niet uitgevonden, het is de manier grijpen voor degene die willen. Het is naast hen staat te wachten om hun hand en beroerd te worden.

Zoals in de dag van de boom en dank van zilen (dank aan de ziele) en Annemie die me heeft geleerd. Luisteren naar wat leeft die binnenin, een "ik" dat niets meer heeft. "het duistere" dat ik ooit moest ondergaan. Ik laat net als jou (en hen) de stroom vloeien vanuit het grote-Niets dat onvoelbaar is.

Ik omhels de boom, (in ons, in mij en jou).

Stefaan van Biesen

Melsele, winter 1997

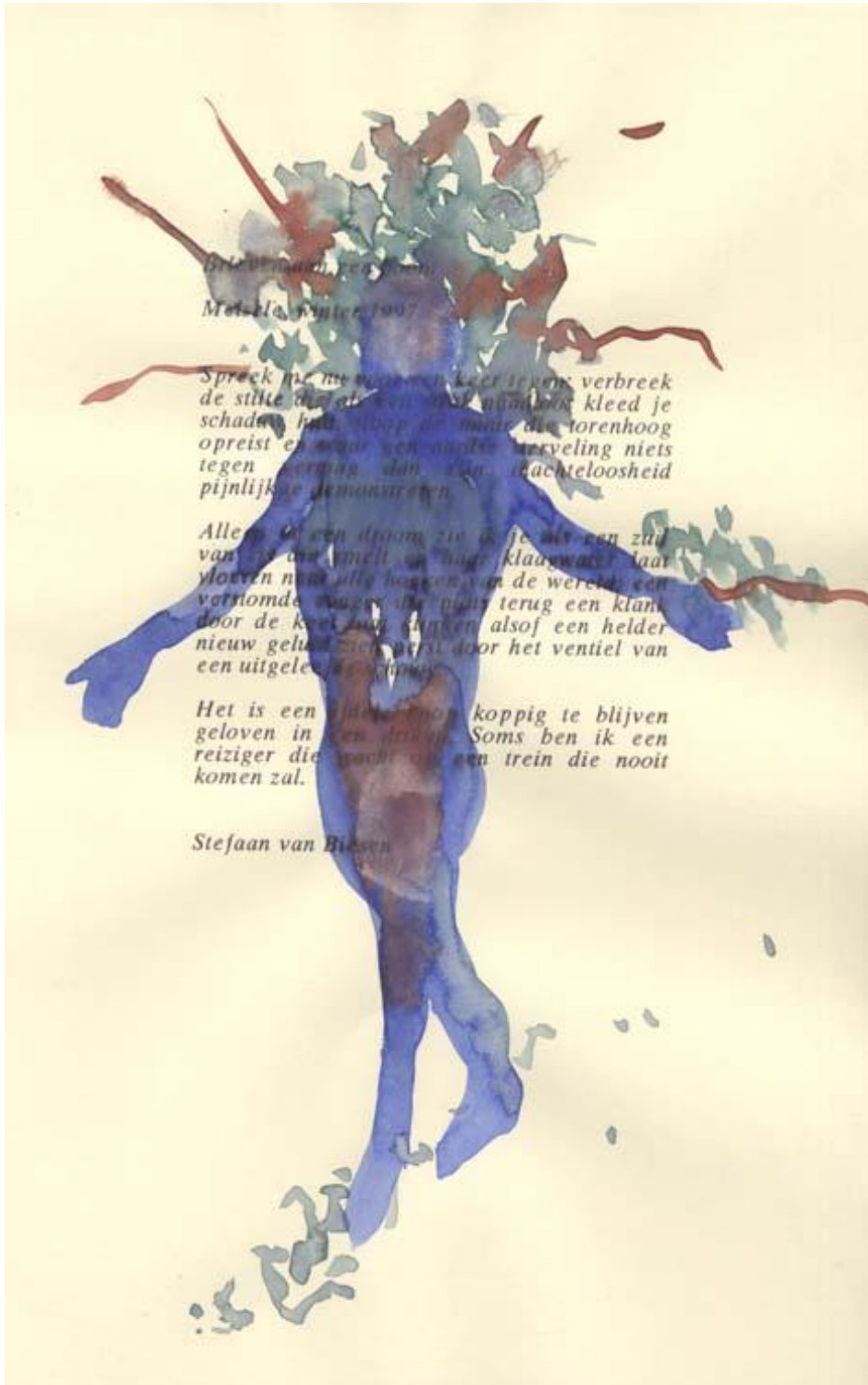
De lokroep van macht en geweld is blijkbaar niet aan jou besteed. Jij zwicht niet onder het geweld van je kruin. Het kleine domme spel dat mensen spelen in de schamele uren van hun bestaan laat je onverschillig omdat het onbelangrijk is. Ze vechten tegen zichzelf. Vervreemding maakt zich onmerkbaar meester van hun wereld. Zij hebben geen wortels meer zoals jij. Ze zijn louter een hoofd geworden zonder lichaam, een bolster vol vluchtigheid die zweeft en losgeslagen is als een verdwaalde meteor in zijn eigen universum.

Ik besef nu dat we allen meer moeten kijken naar dat zwijgen, naar dat staan van jou, dat jouw stilte een "tonen" is dat er andere wegen zijn die ons ontgaan waren. Jij berokkent niemand kwaad, je laat ieder met rust in je dominante bescheidenheid.

In het oude China "omhelsde men de boom" zoals ik vandaag dit ook tracht te doen met dezelfde intenties en intensiteit, mentaal en lichamelijk. Niets is nieuw en nog niet uitgevonden. Het ligt voor het grijpen voor wie wil kijken naar wat naast hem staat en wacht om aangeraakt en beroerd te worden.

Zo sta ik in gedachten als een boom en denk aan mijn Tai Chi meesteres Ellen, en Annemie. Zij hebben me geleerd te luisteren naar wat leeft diep binnenin, een "ik" dat niets meer heeft van "het duistere" dat ik ooit moest ondergaan. Ik laat net als jij de stroom vloeien vanuit het grote Niets dat onnoembaar is.

Ik omhels de boom, in ons, in mij en jou.

Dit is mijn eerste boek
Met de winter 1997

Spreek me nu nog een keer tegen, verbreek
de stilte die als een zwart gordijn je
schaduw laat, stoop de maan die torenhoog
opreist en maar een onzeker verteling niets
tegen vermag dan een machteloosheid
pijnlijke demonstreren.

Alleen in een droom zie ik je met een zand
van je die smelt in hoge kladschakel laat
vloeren naar alle hoeken van de wereld, een
vertronde wagen die plots terug een klank
door de keel van slinken alsof een helder
nieuw geluid zich uit door het ventiel van
een uitgelede schot.

Het is een vliegenvoer koppig te blijven
geloven in een droom. Soms ben ik een
reiziger die wacht op een trein die nooit
komen zal.

Stefaan van Biesen

Melsele, winter 1997

Spreek me nu voor één keer tegen! Verbreek de stilte die als een strak naadloos kleed je schaduw hult. Sloop de muur die torenhoog oprijst en waar een aardse sterveling niets tegen vermag dan zijn machteloosheid pijnlijk te demonstreren.

Alleen in een droom zie ik je als een zuil van ijs die smelt en haar klaagwater laat vloeien naar alle hoeken van de wereld; een verstomde zanger die plots terug een klank door de keel laat klinken, een helder maar vreemd geluid dat zich moet persen door de hals van een broze schouw.

Het is een ijdele hoop koppig te blijven geloven in een droom. Soms ben ik een reiziger die wacht op een trein die nooit komen zal.

Melsele, winter 1997

(Omtrent de test van Koch)

Een ieder tekent vanuit zijn herinnering een boom zoals hij die ziet. Het is de boom van het geheugen die voor ieder uniek en anders is. Men laat zich hierdoor kwetsbaar lezen. Elk detail vertelt iets over de geestelijke toestand waarin de maker verkeert. Aan de hand van het verkregen beeld kan men zijn talenten en tekortkomingen vaststellen: beangstigend als het terechtkomt in verkeerde handen; fascinerend als analytisch werkstuk.

Onlangs heb ik van een meisje van 9 jaar een tekening van een boom gekregen. Ik was erdoor verrast: het beeld zat vol met allerlei tekens, zoals men deze terugvindt in zogenoemde primitieve culturen. Ze had er zelfs een kruisvorm in verwerkt. Ik zag meteen Joseph Beuys voor me en begreep opnieuw dat er geen grens is tussen het geheugen en het handelen. Dat we allen dezelfde beelden met ons meedragen, opgeslagen in iedere cel van ons lichaam, ook al ontkennen wij de natuur in ons. Het is de oude – maar niet uitgerafelde – draad van Ariadne die ons verbindt en bindt met wat wij vergaten.

Melsele, winter 1997

Er is steeds een hier, een nu, een ogenblik. Maar ik, ik ben nooit dezelfde. Ik toon mij in mijn schamele lichaam om mezelf zichtbaar te verbergen. Ik kan niet net als jij staan en sterven zonder de dag van morgen te erven die mij grijpt en me houdt in haar greep.

Ook voor de geest geldt de wet van de zwaartekracht en hoogtevrees is het gevoel van schaamte dat voor mij is bedacht omdat ik faal bij elke poging om te reiken naar wat ginds op me wacht, torenhoog.

Melsele, winter 1997

(Ik vraag mezelf)

Wat is de definitie van een brief wanneer ik jou uitnodig om mijn dagen in gedachten te lezen?

Hoe heb jij mij zover gekregen dat ik dit dwangmatige, deze discipline zonder regels, volhou als een geloven in eigen leugens?

Hoe verloopt een dag bij jou?

Is iedere gedachte een blad in de knop die wacht om te ontluiken, zodat je jezelf in volle zomer kunt herlezen?

Is iedere vraag niet een antwoordloze mijmering, of schrijf ik ongewild het boek dat ik nooit heb willen schrijven?

Melisele
Winter '98

Brieven aan een boom

Melisele, winter 1997

1.
(Inprook)
Ik had vandaag zo een merkwaardig beeld dat me bijbleef de gans de dag en dat was ontsproten in de schemer van een vorige nacht. Ik zag mezelf (heel even), staan tegen jouw ruwe stam. Ik voelde me een aanhangsel van jou, haast een vreemd soort tak die zich als een parasiet aan je vastzoog en was vergroeid in de ringen van jouw jaren.

Even later spleet je en bij me af van jouw schors en lag ik als een afgestoten kind haast hulpeloos naast je neer in het vertrapte gras. Ik wou roepen om de pijn te verbijten, maar ik kon niet. Ik moest net als jij zwijgen en mijn lot machteloos ondergaan en zag de roestgele wonde ondergaan aan jouw stam, maar je bleef koppig overeind.

Ik trachtte recht te staan, kreupel als hout kan zijn en greep met mijn knoestige lange vingers naar het ijle van de lucht. Maar er zat geen kracht in die dunne wijpen.

2.

(Inprook)
Hier in mijn nederigheid, (als tafelpoot), is alles een verre herinnering, in mijn nieuwe gedaante rest niets meer van wat ik was. Het is alsof ik een gebeitelde aalst ben, één van de verstomde peilers die het onhoudbare gewicht van jaren beschaving torst op zijn glimmende schouder. Ik leef bij de gratie van de taak die mij is toevertrouwd en draag een tafel zwaar van boeken.

Iemand naast mij, met het gekmakende krispen van schoenen, het kraken van zijn stoel, kijkt door het raam en schrijft een brief. Een brief aan een boom?

Stefaan van Biesen

24.

Melsele, winter 1997

1

(droom)

Ik kreeg vandaag zo een merkwaardig beeld vanuit de schemer van een vorige nacht. Het bleef me bij de ganse dag. Ik zag mezelf, heel even, staan tegen jouw ruwe stam. Ik voelde me een aanhangsel van jouw bast, een vreemd soort tak die zich als een parasiet aan je vastzoog en die vergroeid was in de ringen van jouw jaren.

Even later spleet een bijl me af van je schors en lag ik als een verstoten kind haast hulpeloos naast je neer in het vertrapte gras. Ik wou roepen om de pijn te verbijten, maar ik kon niet. Ik moest net als jij zwijgen en mijn lot machteloos ondergaan en zag de roestgele wonde onder aan jouw stam, maar jij bleef koppig overeind.

Ik trachtte recht te staan, kreupel als hout kan zijn en greep met mijn knoestige lange vingers naar het ijle van de lucht. Maar er zat geen kracht in mijn dunne twijgen.

2

(klaaglied van een tak)

In mijn nederig bestaan als tafelpoot is alles een verre herinnering. In mijn nieuwe gedaante rest niets meer van wat ik was. Het is alsof ik een gebeitelde Atlas ben, één van de verstomde pijlers die het onhoudbare gewicht van jaren beschaving torst op zijn glimmende schouder. Ik leef bij de gratie van de taak die mij is toevertrouwd en draag een tafel zwaar van boeken.

Iemand naast mij, met het gekmakende krispen van schoenen, het kraken van zijn stoel, kijkt door het raam en schrijft een brief. Een brief aan een boom?

Melsele, winter 1997

Een bleke stam houdt zich schuil in de vroege voorjaarsmist. Aan het uiteinde van ieder klein takje parelt de kille douw als een kleine waterkristal. Alles samen lijkt dit een grillige houten luchter op zijn kop die in de aarde is verankerd en naar de hemel toe hangt. Stil en ademloos bengelt hij in de nevel om het firmament te beschijnen. In de geïmproviseerde balzaal van de prille morgen ebt het geluid van kwetterde merels weg.

Enkele ogenblikken maar en dan lost dit wondermooie schouwspel op in de lauwe warmte van een winterzon die de lange lage schaduw van mijn lichaam werpt op de bevroren grond. Mijn adem ontsnapt aan mijn mond als een vluchtige damp en zo wordt gans de tuin van mijn eigen kleine wereld vervuld van sprakeloosheid over schoonheid die me als een boom nagelt aan de grond. Hier ben ik niet meer het kind dat in wankel evenwicht moet kiezen tussen vallen en twijfelend opstaan.

Melsele, Lente 1996.

Brieven aan een boom

Melsele, Winter 1997

(In mijn hoofd ^(Wildeven) iritselt het geluid van
honderden bladsren.)

Ik ben half man, half plant. Ik kan niet
kiezen en twijfel is mijn deel. Ik wil aftrde
zijn en ~~er~~ ~~konstant~~ ~~aan~~ ~~ontsnappen~~. Ik hou
me op tussen het gewas, in het lommer van
bollen en koele plassen en kijk naar de

Melsele, winter 1997

(Wildeman)

(In mijn hoofd ritselt het geluid van honderden bladeren)

Ik ben half man en half plant. Ik kan niet kiezen en twijfel is mijn deel. Ik wil aarde zijn en er constant aan ontsnappen. Ik hou me op tussen het gewas, in het lommer van bomen en de koelte van poelen en kijk naar de hemel die er om smeekt om bevlogen te worden. Zo verspeel ik kostbare tijd met wikken en wegen, zodat ik op het einde van de dag, moe en gedachteloos, geen stap meer verder kan en neerval in een diepe slaap. Dan drijf ik dromend in het zwarte koele water waar sterrenbeelden zich spiegelen in het wateroppervlak, dat rimpelt door de onrust van mijn adem.

Ik kan de dagen al niet meer tellen, ik ken de vragen niet meer die eindeloos kwellen. Deze verdeeldheid waarmee ik leef is de som van jaren innerlijke strijd. Ik ben een fabel, ik ben boom noch dier, maar ik ben! Ik ben een god zonder gebod, een oor op het gras dat luistert naar de stille trom van moeder aarde.

Brief aan een boom

Mesle, winter 1997

Gisteravond, met het diepblauw dat het eerste teken is van een nieuwe nacht vol heimwee naar lente, heb ik weer die bittere smaak geproefd. De boom die ik vaak groette is verdwenen uit het landschap. Een boom vol verleden, een uitgeleefde genade, een stille genade van een verdwenen tijd. Zijn verdwijnen is het verdwijnen van een tijdperk, iets dat men ongewild steeds met zich meedraagt.

Kaal is de ongewoelde weide, geen enkel landschap ongevoeld, niets blijft dan de herinnering tot ook zij is verwaagd.

Ik heb vannacht een nieuwe boom geplant, tussen droom en ontwaaken, ergens in het midden in mijn hoofd. Ik laat hem groeien als de reus die de hemel van mijn wereld schraagt en draagt.

Stefaan van Biesen

Melsele, winter 1997

Gisterenavond, met het diepblauwe eerste teken van een nacht vol heimwee naar lente, heb ik weer die bittere smaak geproefd. De boom die ik vaak groette, is verdwenen uit het landschap. Een boom vol verleden, een knoestige eenzaam, een stille getuige van een vervlogen tijd. Zijn verdwijnen is het verdwijnen van een tijdperk. Iets dat men ongewild steeds met zich meedraagt.

Kaal is de omgewoelde weide, geen enkel landschap nog ongerept, niets blijft dan de herinnering tot ook zij is vervaagd.

Ik heb vannacht een nieuwe boom geplant, tussen droom en ontwaken, ergens in het midden van mijn hoofd. Ik laat hem groeien als de reus die de hemel van mijn wereld schraagt en draagt.

Melsele, winter 1997

Spiritus, (adem en geest)

De straatlantaarn aan de overkant wiebelt in de schemer. Het licht danst als een stralende eenoog die hoofdschuddend de aarde bekijkt en zich afvraagt waarom er zoveel kabaal is op dit late uur. In het huilen van de wind geselt de regen de daken. De straat is verlaten. Een enkeling, door het noodweer verrast, baant zich een weg langs de huizenrijen. Net een speeltje voor de wint. Steeds huilt de storm als een moederloos kind dat smeekt om gehoord te worden. Kleine takken zijn afgerukt en ritselen over de plaveien. Ik luister naar het voorjaarsgeweld en hou even mijn adem in. In de vreemde eindeloosheid van een seconde houdt alles op te bestaan en zien mijn ogen niet meer wat buiten achter het raam gebeurt. Ik kijk in mezelf en zie de kruin boven jouw stam zich moeizaam buigen, ik zie dat je jezelf opspant als een veer om niet te breken.

En middenin dit gedruis valt plots, als een sluier, de stilte in mij en huiver ik met het sidderende blad at ophoudt doelloos te wapperen aan de beproefde tak. En dan begrijp ik dat in de schijn van stilte alles beweging is, dat elk onderdeel, (zowel in mij als binnen in jouw bast), de taak op zich neemt om het geweld van buiten te overleven.

Hoe vaak en hoeveel stormen moeten in mij nog opsteken en luwen voor ik die stilte vind waarnaar ik al zo lang en zo innig verlang?

Melsele-Heusden, winter 1997

(Onder mijnen)

Soms braakt de aarde een hoopje zand uit: een mol graaft een tunnel naar het licht. Even laat het dier zich kwetsbaar zien om snel weer te verdwijnen in zijn onderaardse netwerk vol zelfgemaakte gangen. Zijn rusteloosheid toont zich in het verborgen kluwen, de holle aders die de bodem doorkruisen langs jouw wortels heen en waar geen enkele larve ontkomt. Een mol ondermijnt het verlaten terrein dat dooraderd is met schachten waardoor jij je diepe wortels boort. De ooit met steenkoolgruis besmeurde gezichten worden nooit meer blank. De grauwe terrils worden verstomde vulkanen van verleden tijd.

In donkere lege tunnels waar de klank van stemmen is uitgestorven, graaft de mol, vogelvrij verklaard door de aanbieder van een onberispelijk gazon, blind een weg. Hij vreet het ongedierte dat knaagt aan jouw penen.

Ik stamp op de grond en meen de aarde te doen trillen en hoop je te bereiken met mijn onmachtig vragen. Soms ben ik de werker in mijnen die in de eindeloze gangen zijn weg niet meer vindt. Tot het laatste licht uitdooft, woorden uitsterven en hun klank tegen de kale wand kaatst, weet ik dat het antwoord zichzelf ondermijnt.

Melsele, lente 1997

(Mijn lichaam is een huis)

De stille straat met dezelfde huizen waarvan er één is dat ik het mijne noem. Een onberispelijke laan met gelijke bomen, levenloze voortuintjes, keurig opgeveegde plaveien. Deze veelheid aan orde en onaantastbaarheid maakt me arm.

Ieder huis verbergt zijn leed, aan iedere deur klinkt de klop van een uitgeleefde hand. Deze huizen zijn burchten van schijn, harde façades van brokkelend geluk die overeind blijven staan ondanks wind en regen. Gevels die hun vermeende onverwoestbaarheid zwiingend vieren als een opgelegde zege. Onoverwinnelijk, stenen titanen in een lusteloze erehaag, zij aan zij. Vulkanen slapen nooit. Schouwen spuwen hun beroekte adem van stof en roet. Hier prijkt aan de deur mijn naam voor hij die me vinden moet.

De leurder in dromen, met een vinger op de belknop, weet dat hij hier aanklopt met een hand gebald door een vraag, minder om deze wereld te leren kennen dan om haar leefbaar te maken.

Zo is deze brief een aankloppen aan het huis dat ik lichaam noem. Wie zijn hand legt op jouw stam, klopt aan zonder te beseffen.

Melstele 07-3-1997

Brieven aan een boom

Melstele, winter 1997

I.

Wat ik zie, als ik naar je Rijk is maar de helst. Onder jouw voet groeit dezelfde boom als een replica, een symmetrisch tweeluis. Het zichtbare en onzichtbare is in twee gelijke stukken verdeeld, door het lijn van de lucht en het zand der aarde. Jouw wortels zijn de kruin en takken die in je omgekeerde wereld reiken naar de diepte der aarde en die groeien naar de vochtige kleiachtige laag die jouw verborgen hemel met wolken is. Zo heb jij je lichte en duistere zijde gescheiden door deze plaats die ik "aarde" of "bodem" noem en waarop ik sta.

II.

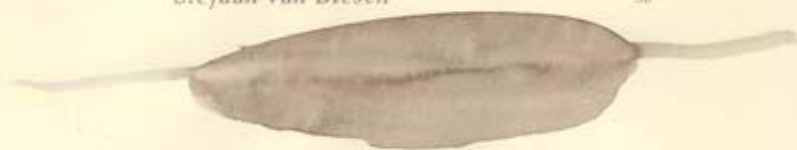
Ik zelf denk soms een boom te zijn, generfd en geaderd door de kringloop van bloed dat vloeit van hemel naar aarde en terug. Dit hart van mij, die knijpende spier, die soms door mijn zorgen en vreemde opgejaagde slaaf pompt en suwt zonder oppouden. Door mijn meridianen kruist het verlangen om die grote hete stroom te zijn die ontsproeit uit een handvol ijs.

(Wat wij zien is slechts een halve waarheid).

Stefaan van Biesen

30

Melsele, lente 1997

I.

Wat ik zie als ik naar je kijk, is maar de helft. Onder jouw voet groeit dezelfde boom als een replica, een symmetrisch tweeluik. Het zichtbare en onzichtbare is in twee gelijke stukken verdeeld, door het ijle van de lucht en het zand van de aarde. Jouw wortels zijn de kruin en takken die in de omgekeerde wereld reiken naar de diepte en die groeien naar de vochtige kleiachtige laag die jouw verborgen hemel met wolken is. Zo heb jij je lichte en duistere zijde, gescheiden door de plaats waarop ik sta. Wat wij zien, is slechts een halve waarheid.

II.

Ikzelf denk soms een boom te zijn, generfd en geaderd door de kringloop van bloed dat vloeit van hemel naar aarde en terug. Dit hart van mij, die knijpende spier, die soms door mijn zorgen en vreugde opgejaagde slaaf, pompt en stuwt zonder ophouden door mijn meridianen kruist het verlangen om die grote hete stroom te zijn die ontsproot uit een handvol ijs.

Melsele, lente 1997

(Chi)

Ik heb vandaag het eerste teken gezien. Het eerste schuchtere ontluiken van een nieuw seizoen. En ik hoop stil hier vanbinnen dat het niet voorbij gaat, dat ik niet heb gedroomd met mijn ogen wijd open. Want mijn honger naar het seizoen dat komt, is er een van opnieuw die lauwe stroom te voelen die vloeit vanuit mijn buik naar elk topje van mijn ganse wezen. Het is alsof aan iedere vinger een blad zich klaarmaakt om te voorschijn te komen. Ik dwing mezelf om geluidloos alles in me op te nemen, om even mezelf te vergeten en alles rondom mij op te slaan in de grote schuur van het geheugen.

Ik zie reeds het groen dat opwelt vanuit je houten buik. Ik hoor het zwiepen van je nieuwe blad. De aarde huilt het uit wegens groeipijnen waar geen medicijn voor is. In mij is verandering, mijn lichaam ontdooit als een klamme sneeuwman en vraagt om reiniging. Het slib van voorbije dagen in mijn aders maakt me log, maar elders galmt de lokroep in een eindeloze echo. Ook deze brief is weerom een nieuw begin, een komend teken.

Melsele, lente 1997

(een hand die snoeit)

De hand van de man die de boom snoeit, verraadde de twijfel. Ik zie hem klauteren tussen de takken. Ik hoor het kraken van het hout, het hijgen na elke inspanning om hoger en hoger te klimmen in de kruin.

Ik sta beneden en sla hem gade met het ongeloof van een kind, de plotse verlamming van een lijder aan hoogtevrees. De man doet wat ik hem vraag. Ik ben zijn gids. Zijn zwarte stalen schaar knipt flarden licht en lucht in de boom.

Wie eist het recht op om de boom niet onbelemmerd te laten groeien tot zijn kruin als een donkere wolk verstikt in de dichtheid van zijn loof?

Wie zegt dat hij weet hoe ij de boom met zorg moet snoeien, zonder wroeging te voelen, omdat wegsnijden zowel een kunst als iets onherroepelijks is?

Wie snoeit, snoeit de boom onbewust naar zijn beeltenis. De boom die hij sinds zijn geboorte een leven lang met zich meedraagt.

Brieven aan een boom

Melsele, Lente 1997

(Lente, zondag)

*Ik heb vandaag Marc voor het eerst ontmoet,
de erudiete grijsaard die praat met de boom
naast zijn huis en die hij bijna dagelijks
omhelst.*

*De jonge boom is een reus geworden en lijkt
honderd jaar oud. Vreemd wat woorden en
lege handen vol tederheid kunnen doen met
de zwijgenden der natuur; ze zijn stil maar
niet ongevoelig voor de stem in ons die
spreekt vanuit het hart.*

*Zo is zijn groeien naar de wolken tonen dat
hij weet, dat hij die mens daar beneden
achterlaat en dat hij door te groeien naar het
blauw van de hemel de kleiner wordende
man aan zijn voet toont dat hij het fluisteren
verstaat, dat woorden nooit verspilling zijn.*

*Als een soort van vluchtige meststof, voor
groei pijn en meer, schrijf ik nogmaals een
brief, wetende dat ik niets weet.*

Stefaan van Biesen

33

Melsele, lente 1997

(Latem, zondag)

Ik heb vandaag Marc voor het eerst ontmoet, de erudiete grijsaard die praat met de boom naast zijn huis. Hij omhelst hem bijna dagelijks.

De jonge boom is een reus geworden en lijkt honderd jaar oud. Vreemd wat woorden en lege handen vol tederheid kunnen doen met de zwijgers in de natuur: ze zijn stil maar niet ongevoelig voor de stem in ons die spreekt vanuit het hart.

Wellicht is zijn ongeremd groeien naar de wolken een manier om te laten weten dat hij het fluisteren van de man verstaat. Een tastbaar geworden teken dat woorden nooit verspilling zijn als ze met de adem van verzoening worden uitgesproken.

Als een soort vluchtige meststof, voor groeipijnen en meer, schrijf ik nogmaals een brief, wetend dat ik niets weet.

Melsele, lente 1997

(staan als een berk)

Soms klap ik toe en word ik die schurftige hond die zijn tanden toont uit een gevoel van wanhoop en onmacht. Want groot en levend is het obstakel dat dan voor me staat.

De man met de bijl in zijn hoofd, kapt met woorden reeds een landschap kaal en laat alles troosteloos achter voor wie hem aanhoord heeft. De ware Sisyphus is hij die zijn eigen lichaam meezeult als een zware last, het verlamme blok aan zijn hoofd. Het maakt hem immobiel in zijn denken.

Ik, ik draag in mij de droefheid van elke nomade die in stilte weet dat hij geen wortels meer heeft, en die gedoemd is rond te dolen, op zoek naar het beeld van de plaats die vanuit zijn geheugen steeds weer opdoemt als in een kwade droom. Het stuurloze schip dat het anker uitgooit in een bodemloze zee.

In het landschap ben jij een punt van vergelijking. Ik eet jouw vruchten als medicijn, ik drink jouw stuwend sap als het hernieuwen van een belofte.

Melsele, lente 1997

(lichaam tegen lichaam)

Ik heb je jouw hoofd zien afwenden van de boom waar je tegen stond. Ik heb gezien hoe jouw handen nauwelijks bewogen in het grijze licht, het eerste uur van de morgen en hoe jouw omhelzen bijna strelen was.

Woordeloos is het onbenoembare ritueel van innige vervulling. Handelingen die wij hebben overgeërfd van ouder op kind.

Hier en nu staan zoon en dochter en beiden erfgenaam. Geen enkel landschap lijkt nog ongeschonden, maar in de gloeiende warmte van onze vale witte handen groeit het verlangen naar het betasten van het oorspronkelijke woud.

Melsele, lente 1997

In het hoofd van de visser, die het zware net uit het water ophaalt, leeft de stille hoop om tussen het gespartel van zijn zilverwitte buit iets te vinden dat hem met verstomming slaat. Wellicht is het 't beeld van een oude vergeten godheid die van de bodem is gelicht en, verstrikt in het rode touw, zich terug laat zien aan de dienaars van zee en winden. Zo openbaart zich een ongekende nieuwe wereld van eeuwen oud en wil het beeld, verstoord in zijn slaap, niets anders dan terug wegzinken in het duister van de oceaan. Moe van verering in een vervlogen tijd wil het inslapen en alles voorgoed vergeten.

In jou leeft het verlangen om telkens te worden geboren uit de adem van een bar seizoen, het langzame ontwaken uit een winterslaap.

In mij leeft dan de hoop van de visser, het ongeloof van het wonder dat zich telkenmale weer voltrekt. Dan koester ik in dit vroege uur de komst van eeuwenoude schoonheid, het beeld van een nieuwe tijd dat in mijn netten is verzeild. Iets waaraan ik mij kan laven in uren van immense dorst. Zijn mijn gedachten wriemelende vissen rondom het statische van jouw stilaan ontluikende lichaam?

Melsele, lente 1997

I.

Als ik bijt in een appel, dan proef ik het zoete helende sap dat uit jou is voortgekomen. Dan proef ik je barmhartige geschenk aan de dorstigen op aarde.

II.

In de boomgaard van mijn geheugen ligt het gras bezaaid met jouw vruchten. Ze glimmen op als vergeeld kleinood tot ze verdoffen door vlekken vol met zon die vallen vanuit jouw kruin. En jij staat daar als een groenbevroren fontein, op je voetstuk van zand en aarde rechtop. Een levend monument, een beeld van stille, zachte macht.

III.

(propolis)

Bijen zoeken de hars die vloeit vanuit jouw binnenste lagen. De klevende stof die hun kast ontsmet en dichtmaakt. Ze melken jouw dauw. Het ingrediënt voor het gele ambrozijs dat, zwaarbeladen aan de kleine pootjes, de zoemende korf wordt binnengedragen. De houten reus en zijn goudgele werkers maken deel uit van een systeem dat ons niets dan verbazing om raadsels brengt. De natuur geeft maar met mondjesmaat haar mysteries prijs. Het blijft dikwijls bij veronderstellen. Elke nieuwe ontdekking is verwondering.

Melsele, lente 1997

I.

Ik zou graag schrijven over “niets”. Gewoonweg hier zitten staren naar een regenachtige lentedag en mijmeren.

Waarover zou ik je vandaag wel kunnen schrijven? Over dat het goede bestaat door de gratie van het kwaad? Of over dat er mensen zijn die zo gekwetst zijn door het leven dat zij het licht van de dag niet meer verdragen en schuw, als de vleermuis die fladdert rondom jouw kruin, enkel nog 's nachts door de straten dwalen?

Ik moet dan bekennen: het papier waarop ik schrijf, en waar ik de vezels van jouw stam in herken, is dan veel te klein om jou te berichten.

II.

De Prunus in onze kleine tuin staat in bloei. Het is een grote zachtroze ruiker die voor me staat en die me vraagt: “wend je ogen niet af van mij, kijk en beleef”. Maar ook dat kan ik nog in geen duizend brieven beschrijven.

Ik besef nu het trieste lot van de schrijver die een boek wou schrijven over het leven. Oud, moe en uitgeblust, zag hij in dat het zelfs in een bibliotheek, vol met boeken, nog steeds gissen was naar het wonder van een lentedag als deze.

Melsele, lente 1997

Soms is er een dag, dat mijn hele bezit, mijn simpel leven, niets anders is dan een schamele boekentas die niet van mijn zijde wijkt. Een ding dat ik verfoei omdat het mijn afhankelijkheid met de dingen op een markante wijze bloot legt. Ik die ooit zei niets te willen bezitten.

Wachtend op een trein, zittend in een kamer is er steeds die hand die grijpt naar het lederen voorwerp met luttele inhoud. Veel zit er niet in en toch zit mijn hele leven in dit kleine ding.

Ik heb het vaak verguisd omdat ik weet dat ik niet zonder kan.

Dit kleine verlengstuk van de arm, de brooddoos van mijn geest, kan ik niet meer missen.

Dit is het beeld van mezelf dat ik met me meedraag: staand op een perron, wachtend op een trein. Mijn rechterhand knijpend aan het verkleurde handvat dat verraad welke ergernis of vreugde zich meester maakt van mij.

Wellicht sleur ook jij je erfenis van jaren met je mee. Je dak van bladeren dat als een hemel op je weegt.

(Het sneeuwt bloesems in de tuin. Iets om nooit te vergeten).

Melsele, lente 1997

I.

(ik teken mijn schaduw)

Ik zeg dat ik een huis ben, een bemeubelde kamer vol met kleine souvenirs die me niet loslaten wanneer ik de deur achter me dichtsla. De relikwieën van een voorbije tijd die ik wil terugzien wanneer ik het kil metaal van de sleutel omdraai in het slot van de deur die knarst met de herkenbaarheid van mijn eigen twijfel.

Maar waar woon ik wanneer ik mij lees als een vreemde?

Wanneer ik me omdraai en enkel mijn schaduw zie glijden langs de muur, wetend dat hij me nooit echt alleen laat?

Wellicht zoekt ook mijn schaduw naar wat achter hem ligt, zoekt hij de mens die ik niet ben? Of ziet hij in mij niets meer dan slechts een toevallig schijnsel van licht?

II.

Ik sluit me op in brieven, ik verberg me in woorden en toch laat ik me lezen als een open boek. Wat zoek ik? Wellicht in deze wereld staan en net als jij onmiskenbaar deel uitmaken van een landschap, een vertrouwd obstakel zijn. Een wiegende zonnewijzer, dat is wat ik ben als ik deze brief herlees. Dan werp ik, net als jij, een schaduw af op de grond. Een ongrijpbare vlek vol van licht

Melsele, lente 1997

(kijken naar Hale-Bopp)

In deze helblauwe nacht tekenen sterren hun schijnsel op een ijl, fluwelen doek. Ergens, verborgen tussen ontelbare bronnen van licht zwerven mijn gedachten mee met de staart van de komeet. Want tussen jouw takken door zwerft een kantelende rots van ijs als een dolende bruid met een nevelige, witte lange sleep van stof en gas achter zich aan.

Een uil duikt uit je kruin en scheert over me heen. De anonieme koning van de nacht die heerst over het nest van verlangen dat jij met je takken beschut en samenhoudt.

Hemellichaam, plant, dier en mens. Elk een onderdeel in samenspraak. Een beeld van eenheid en vol gelaagdheid, de grote puzzel die nog moet worden gelegd.

En, tussen maan en mij, sta jij met opgeheven handen.

Melsele, lente 1997

(droom en tijd)

Ik stond aan de rand van de afgrond en sprak. En de klank viel open in de kloof en ebde weg. Dit kleine woord uit mijn mond sloeg op de harde lagen beneden mij en zwol aan als een hels dissonant akkoord, alsof een duizendvoud van stemmen, dat uit mij was losgebroken, me toeriep.

Hoe verder het zich van mij verwijderde, hoe dieper het viel tot op de bodem van mijn ziel die dit nauwelijks kon dragen en als een vers ei brak in mezelf.

Ik stond voorovergebogen en keek in de diepte en zag niets van mezelf dat ik niet kende. En hoewel de ruimte me lokte om als een mislukte Icarus in haar armen te springen, was de macht om dit onbegrijpelijk orakel ooit te ontsluiëren zo sterk, dat ik als verstijfd op de punt van de rots ging staan en ik mij totaal overgaf aan het razende lied der winden die aan mijn kleren rukten en me plaagden met een bijna zinnelijke wellust om toch de stap te wagen.

Wat ooit als stamelen was begonnen, beukte nu als een stormram op het dunne vlies van mijn geweten. Het was een orkaan, het huis van dromen uiteengereten en ik had die brute kracht zelf, ontwetend, ontketend met een simpel woord dat was ontsnapt uit een lichaam van jaren zwijgen. En hoe meer ik verstomde, hoe heviger de echo galmde in mijn holle hoofd. Ik zwijmelde als verdoofd. Ik wankelde en zag vaag voor me de steile klif met hier en daar een plukje gras dat zich aan de wand had vastgezogen, een blauwe lucht met enkele verdwaalde wolken die waren blijven steken rond een bergtop. Ik zag in zoveel oneindigheid eindeloze schoonheid waarin mijn eigen nietigheid scheen te zijn weerspiegeld.

Ik nam rekenschap van alles rondom mij alsof het landschap door haar betovering mij in haar greep had.

Nee, ik was niet gevallen, hoewel dan aangezogen door de diepte. Maar in mij was uit het niets een gewicht gevallen dat me deed wankelen en me met loodzware benen neerdrukte op het gesteente waarop ik stond.

Uiterlijk ongeschonden, lagen onderhuids de vergeten lidtekens die tussen vallen en staan, tussen stamelen en spreken, opeens weer aan de oppervlakte kwamen. En met hen kwam ook de pijn aan een verre herinnering.

Wie zo laag is gevallen zonder echt de grond te raken, kan niet anders dan een vleugelloze vogel zijn die angstig cirkelt om het nest van dromen dat bengelt aan de hoogste tak die is ontsproten uit jouw stam.

II

(brief aan een boom)

Zwijgende vriend. Dit is een droom op een middag. Een van de vele die spoken in ons hoofd en die toch echt beleefd is in een andere werkelijkheid die ook in ons leeft. Die we dikwijls niet erkennen als waar en die sluimert tussen slapen en weten. Ik heb vaak de indruk dat in de eindeloosheid van een fractie van tijd een andere stem in onszelf ons iets toefluistert alsof het geluid komt vanuit een andere en verborgen wereld. Zo ben jij ook ontoegankelijk, een verstilde zonderling, een vertrouwd deel van mijn wereld dat ondanks alles hermetisch is. Je hebt jezelf een andere plaats bepaald in deze wereld: die van een levende zwijger. En al kan ik je aanraken, toch ligt er tussen jou en mij de kloof waarin mijn woorden galen, mijn brieven die in de groene lawine van jouw kruin oplossen. Dit zwijgen van jou, dit schrijven van mij aan jou, is niet zinloos. Ik heb je niet echt leren kennen; ik heb geleerd.

Melsele, 1997

(Schaduwzijden)

Langzaam, als de wijzer van de klok, glijdt mijn schaduw over het gras. Ik ben de naald die is gestoken in de huid van een nieuwe dag en voel de spanning, op het kruispunt van meridianen, al een grote rivier onder me wegglijden.

Ik heb mijn schaduw opgetekend in de mulle aarde. Mijn ongrijpbaar evenbeeld dat alleen door duisternis tot rust kan worden gebracht. Hier ben ik een archeoloog op zoek naar ontbrekende scherven om de gebroken vaas van het verlangen te voltooien. Een delver die, telkens opnieuw schrapend in zijn eigen gegraven graf, op zoek is naar zijn plaats in deze wereld.

Dit is de site van het geweten, de baker van mijn onrust, waar de glimmende spade zingt, terwijl ik mezelf hoor voorlezen wat ik jou heb geschreven. En ik hoor mijn woorden alsof ze die van een ander zijn. Zo schuift tergend traag mijn omtrek over de grond, contouren van lommer en licht, het markeren van de tijd. Woelend als een mol maak ik een waaier van zand. Het verleden wordt uitgespit, wat was vergeten, uit de diepere lagen naar boven gebracht. Uitgeholde figuren die ik uitstrooi in de tijdsspanne van een etmaal aan de voet van jouw kruin.

En jij blijft onverstoorbaar zwijgen alsof de echo van ieder woord kaatst tegen jouw bolle, stugge stam. Ik hoor enkel het ruisen van je donker blad. Dit is weer een laatste brief. Althans een hopeloos pogen om jou te bereiken door naast je te staan als een welwillende zwijger.

Melrose, Leuke 1999

Brief aan een boom

Sprokkelhout

Een of andere dag komt de man met de bijl. Hij zal je niet aankijken. Hij zal knielen en de bijl zal dof blinken in de zon. Hij zal je schoonmaken en scherp. Het is hem gezegd, het is zijn werk. Hij zal in de handen spuwen. Een ritueel dat de vlucht van arbeid bezegelt.

Bij de eerst slag van het metaal in de stam zal hij de weerstand van het vochtige hout voelen, een stugheid die hij wil breken. Het geeft een gevoel van macht. De kleine man die de hoge boom velt. Hij zal zijn spieren opspannen en kreunen bij iedere haal. Bij elke slag een tweeklank, een echo op de muur. Je bast zal versplinteren, je zal kantelen, alsof een langgerekte schaduw zich buigt over de plek. Een sluier die valt.

's Avonds zal hij een handvol sprokkelhout verbranden in de haard. Takken die voor een bos van bladeren droegen. Stromende aders die het kleurloze sap omhoog stuwden. En in het knetteren van het vuur zal het oplossen, vluchtig als eters. Je silhouet zal dansen en als een schim die opstaat in rook zul je je verspreiden over de straten, over het landschap. En 's nachts, ontwakend uit een vreemde droom, ziet de man de reus vallen, hoort hij het kraken van de takken onder een massieve stam van jaren oud.

Snoeihout ligt voor mijn stoep en wacht op iemand die zich wil verwarmen aan de veelheid van mijn woorden, aan de glaad die straalt vanuit het knalend hoopje takken dat nog rest. Ook ik sprokkel hout, ik stook mijn woorden op in de haard van de eeuwige gedachte. Brieven die ik verbrand zijn uit je stam gemaakt. Soms ben ik de man met de bijl, maar ik aarzel.

Stefaan van Biesen

Melsele, november 1997.

Sprokkelhout

Een of andere dag komt die man met de bijl. Hij zal je niet aankijken. Hij zal knielen en de bijl zal dof blinken in de zon. Hij zal het gebogen stalen blad schoonmaken en wetten. Het is zijn werk, het is hem gezegd. Hij zal in de handen spuwen. Een ritueel dat de vrucht van arbeid bezegelt.

Bij de eerste slag van het metaal in de stam zal hij de weerstand van het vochtige hout voelen, een stugheid die hij wil breken. Het een gevoel van macht. De kleine man die de hoge boom velst. Spieren zullen zich om zijn botten spannen en hij zal kreunen bij iedere haal. Bij elke slag een tweeklank, een echo op de muur. Gans zijn aandacht zal bij de scherpte van de bijl zijn. Je bast zal versplinteren, je zal kantelen, alsof een langgerekte schaduw zich buigt over de plek. Een sluier die valt.

's Avonds zal hij een bundel sprokkelhout verbranden in de haard. Takken die ooit het geritsel van bladeren droegen. Stromende aders die het kleurloze sap omhoog stuwden. En in het knetteren van het vuur zal het oplossen, vluchtig als ether. Je silhouet zal dansen. Als een schim die opgaat in rook zul je je verspreidne over straten, over het landschap.

En 's nachts, ontwakend uit een vreemde droom, ziet de man de reus vallen, hoort hij het kraken van de takken onder een massieve stam van jaren oud.

Snoeihout ligt voor mijn stoep en wacht op iemand die zich wil verwarmen aan de veelheid van mijn woorden, aan de gloed die straalt vanuit het smeulende hoopje takken dat nog rest. Ook ik sprokkel hout, ik stook mijn woorden op in de haard van de eeuwige gedachte. Brieven die ik verbrand zijn uit je stam gemaakt. Soms ben ik de man met de bijl, maar ik aarzel.

Melsele, november 1997.

Tak

Ik had een oude schoolvriend die verkoos om naast je stam te hangen, verstijfd als een winterblad, strak aan een touw. Hij zei nooit veel. Hij lachte wat verveeld al je hem iets vroeg. Hij was steeds hier en toch altijd weer ergens anders.

Op een keer vroeg hij me of ik een geheim me hem kon delen. Een zwijger die wou spreken. Hij keek naar de hemel en wees naar de lucht zonder iets te zeggen alsof hij zelf die zwaluw wou zijn. Een eerste gebaar, een teken van afscheid voor later.

Ik kon niet anders dan woordeloos voelen, aanvoelen hoe het moest zijn om een gekooide te zijn die niet kon uitbreken. Geen enkele kracht in en rond hem die het traliewerk van zijn geest kon buigen of breken.

Toen ik gisteren terugkeerde naar jou, mijn boompje, op de plek waar men hem vond, zag ik in gedachte dat groot vlezig blad dat aan je takken hing in het grote bos waarin hij jarenlang was in verdwaald. Dat geheime boek dat was bezegeld en voorgoed was gesloten. Dat grote ademloze ding dat mens noemt en ondoorgrondelijk was, net als jij, nu.

Een gedachte is soms een ondraaglijk gewicht dat aan jouw tronk sleurt.

Ik zit op de trein deze morgen. Het landschap schuift voorbij. Een woud van bomen raast langs me heen en het lijkt een afscheid. Een massa snelle groene handen die me uitwuijt op een reis naar (n)ergens.

Melsele, november 1997.

De huurder

Ik ben degene die wacht in kamers vol ongeduld, die hun leegte vult met adem. De klank van woorden kaatst tegen wanden, een tijdloos membraam van herinneringen.

Ik ben de vreemde die woont in zichzelf, de huurder van boven, wiens voetstappen kraken op het gladde parket. Zijn onrust wordt de mijne wanneer ik zijn dolen hoor. De cirkel die hij beschrijft door radeloosheid deint uit als een rimpel in een grote poel.

En ik luister naar zijn aarzelende stap, ik stel me vragen. Ik weet dat een antwoord de magie van het moment voor altijd kan verbreken. Raadsels moeten onoplosbaar blijven. Dit is de taak die ik mij heb opgedragen, voor de tijd die nog rest: trachten de vraag juist te stellen, beetje bij beetje, steeds meer en meer.

Gedachten woekeren als onkruid in de vergeten tuin van woorden. Ik hark ze samen tot een hoopje brieven. Ik die schrijf naar jou. In het lichaam, dat ik in dit leven huur als mijn tijdelijke woonst, waarin ik rusteloos, zichtbaar ben verborgen achter de gordijnen van mezelf.

Melsele, november 1997.

Wonen in een boomgaardstraat

De naam van de straat waar ik woon, spreekt over de oorsprong en haar verleden. Het is als een bedolven droom die enkel nog leeft door haar naam. Een droom die alsmaar wil blijven dromen.

Ontelbare woorden hangen aan de takken van de boomgaard die ik ben. Gedachten die een weg zoeken om later, met de stille zucht van bevrijding, onmerkbaar een tak te lossen om op te gaan in aarde waarop ik sta.

Soms is de gedachte een oude man die zich herinnert hoe het hier vroeger was. Zijn woorden vloeien samen tot een beeld. Het is geen realiteit maar een zelf verzonnen waarheid: de onmacht om wat was te herinneren, te weten, te voelen.

En toch leeft de boomgaard in dit huis, klinkt het ruisen van ontelbare bladeren door in de wind die in wintertijd slaat op de noordelijke gevels. In de klank van de regen hoor ik stemmen die vertellen over vroeger, hoor ik het geschater van verre, vergeten kinderen die spelen om jouw kruin. En ik zie een landschap dat leeft in mij, een illusie die ik koester tegen beter weten in. Een synthese van het landschap dat ik zelf ben.

Soms is de gedachte een prikkeldraad die vergroeit in je stam. Een markering door tijd gemaakt. Een weerbarstige naad is wat overblijft. Mijmerend zie ik mezelf leunen tegen je stam, zittend in het lommer, weg van de brandende zon op het late middaguur. Buiten dwarrelt de eerste sneeuw.

Stefaan van Biesen